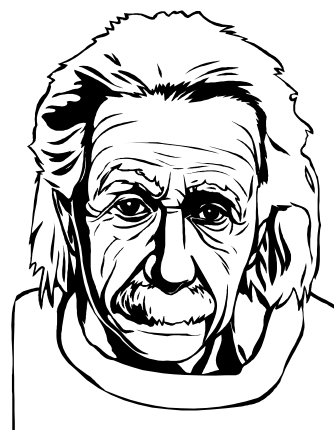

Slova pro první list

Hodnotit
se má člověk
podle toho,
co dává,
ne podle toho,
co je schopen
získat.

Albert Einstein (1879 - 1955)

německý fyzik, jeden z nejvýznamnějších na světě, člen několika vědeckých společností a profesor na několika universitách. K jeho objevům patří speciální a obecná teorie relativity, objevy v kvantové fyzice aj. Po nástupu nacismu se zřekl německého občanství, vystupoval proti válkám a jaderným zbraním (podílel se na jejich výzkumu). Nositel Nobelovy ceny z roku 1921.

N Ě S P O U T A N Ý

Wendy

Je horký letní den,
vinně stromů,
trávy jen
a z dálky ržání koní.

Když přijdeš blíž
podél hrazení,
černého hřebce uvidíš,
jak tam stojí.

Toho hřebce nezkrátí
nikdo na světě,
jen zbytečně se zapotí,
on je hrdý.

Nedá spoutat duši svou
jen pro rozmar lidí
ani tu hřívu kouzelnou,
je na ni hrdý.

Jednou ho omrzí
ta krutá hra
na vládu nad světem,
kde horší vyhrává,
přeskočí hrazení...

Na jarní tábor jsme se chystali opět společně, tedy Tuláci z Karlína, Tuláci z Malešic a Orličí, do Lomů u Jindřichova Hradce, ale nedostali jsme se tam! Nezbylo nám než hledat jiné místo. Azyl jsme nakonec našli na Orlíku ve Starém sedle a ukázalo se, že je to dobré místo a že se tam vejde i počtem účastníků, který překonal i rekord z podzimek ze Lhotky. Bylo nás celkem čtyřiašedesát... Nemám v oblibě mamutí akce, ale dvakrát za rok a dobře zorganizované, je to ničím jiným nenahraditelná zkušenost.

Děti jsme rozdělili do pěti KLANŮ:

Monottawan = bílá gazela

Bineši = černá volavka

Adžidaumo = ryšavá veverka

Telkilai = hnědá lasička

Hinokaga = šedá sova

Každý klan měl své zvířátko vymalované na dřevě (to získal nejlepší indián z klanu na konci tábora). Děti místo bodů dostávali provázkové kipu do náhrdelníků a od velkých z cizích klanů měli šanci získat korálek. Každému z klanů vládla dvojice "starších" a nad vším

bděl šaman (Luděk) a náčelník (Jakub). Denně se na ranním nástupu (sněmu) střídal ten, kdo k němu svolával (i k jídlu během dne a k dalším akcím). Každý večer mezi indiány přicházel stařešina Hakadah (Michal) a vyprávěl legendy, které následující den indiáni prožijí.

Do Starého sedla jsme přijeli k obědu, posilnili se a odpočinuli. Starší klanu se zatím schovali v nejbližším okolí našeho velkého wigwamu a malí indiáni dostali první úkol: najít toho svého staršího. Až se klan sešel celý, odebral se k ohništi na první sněm. Když už nikdo u ohniště nechyběl, vyslechli indiáni první příběh, legendu Apačů: Jak se zrodila země.

Kdysi dávno, když lidé i zvířata si byli rovni, byla všude na zemi tma. Některé z tvorů však temnota omrzela a rozhodli se, že by mělo také jednou vyjít slunce. Zastánci tmy však byli stejně silní a proto se rozhodli pro hru. Zvítězí ten, který spatří první pučící lístek. Zastáncům světla se to podařilo čtyřikrát. Pokaždé bylo na světě o něco více světla a po čtvrté již vyšlo slunce.

Klany dostaly hned na počátku na vybranou - budou zastánci tmy, nebo světla. Po té vyšly na cestu, kde

je čekala v různých místech spousta fáborků - pučících lístků. Byly zelené, ty bylo třeba spočítat, jinde cestou visely černé fábory, aniž na ně bylo předem upozorněno, a teprve potom dostali otázku, kolik jich spatřili. Na konci cesty ležel vyvrácený strom. Zde bylo třeba přivolat nejstaršího - Hakadaha. Ale ne obyčejně. Každý indián si měl vyrobit nějaký ozvučný nástroj (píšťalku, dva klaciky, kterými je možné tlouct o sebe, atp.).

Hakadah však špatně slyšel a tak se indiáni museli hodně snažit! Stařešina přijal jejich odpovědi a řekl každému klanu, že do těchto míst se bude muset vypravit dnes ještě jednou za tmy. Žádný klan se nestal nakonec zastáncem tmy a indiáni prokázali, že mají dobrý postřeh. Světlo zvítězilo. Ale na to, zda slunce opravdu vyjde, si všichni museli počkat do rána... Večer každý klan sám odešel do tmy a vrátil se se svým dřevěným znamením. A Hakadah vyprávěl legendu Vintuů - První lidé a příběh z Amazónie - Odkud přichází oheň.

První lidé na světě byli všichni muži. A žádných svárů mezi nimi nebylo. A tu se jednou z

Matky Země zrodila první žena - Norvana.

Tančila v záři slunce a všichni její krásou byli okouzleni. Každý s ní chtěl zkusit tančit. Přišli Lidé severu a tančili s ní. Lidé Západu a také oni tančili. Ale s Lidmi řek Norvana odešla a Lidé slunce již přišli pozdě. Rozzlobili se a poslové spěchali za

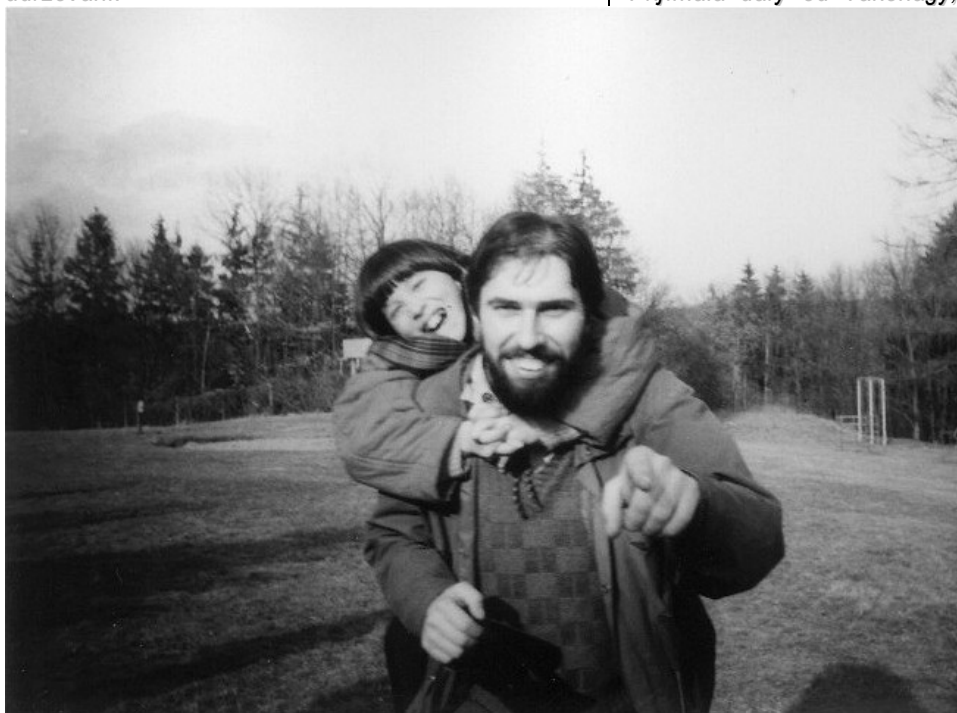
Lidmi řek, aby se Norvana vrátila. Ale nestalo se tak. Tehdy náčelník všech lidí pochopil, k čemu dojde. Svolal všechny lidi a každému řekl: "Naše plémě vyhyne a přijdou jiní lidé." A každému prozradil, v co se promění. Opravdu nastala bitva a každý z lidí se v ní proměnil v to, co řekl náčelník. Někdo v květinu, jiný ve strom, v kámen. A plémě nových lidí - indiánů - kteří zalidnili svět, si vážilo přírody a všech jejich plodů, protože znalo tento příběh.

Každý klan se vydal na místo, kde tančila Norvana (Jana). Nikdo se nechystal navzájem pobít jako první lidé, ale v něčem soupeřit ano. Klany dostaly zadání od Norvany - musely jít hledat a nalézt léčivé byliny, které Norvana jmenovala, a připravit si klanový tanec a ten potom předvést. Pokud se bude Norvaně líbit, zatančí si jej s indiány i ona! Malí i velcí se úkolu dobře zhostili, v březnové přírodě se léčivky daly najít a při tancích všichni užili spoustu zábavy. Nebyl snad klan, s nímž by Norvana netančila, jen u některých na první pohled složitějších tanců, se zdráhala zúčastnit, ale indiáni se jen tak nedali odbýt... Po obědě nás čekal další příběh.

INDIÁNSKÉ LEGENDY

JARNÍ TÁBOR 6.-12.3.1994
ORLÍK - STARÉ SEDLO

Odkud že to oheň přichází? Podle jedné dávné legendy dříve indiáni neznali oheň. A tu jim přímo k nohám připlavaly po řece divné ryby. Jako leklé plavaly břichama vzhůru, ale zvláštěně voněly a chutnaly! Indiáni se vydali proti proudu, aby té záhadě přišli na kloub a spatřili, jak z řeky vystupuje zářící postava, o níž si hned mysleli, že je to Syn slunce. Kolem něj sršely paprsky do vody, ale jeden z nich dopadl na břeh. Dosud skrytí indiáni se ukázali a chtěli zářícího muže zadržet, ale ten rychle zmizel v hlubině. Indiáni se obrátili do místa, kam dopadl paprsek a spatřili ohnivou kouli. Začali ji říkat Matka oheň a odvezli ji ve své lodi do vesnice. Rychle poznali, jaké výhody má jíst na ohni připravené jídlo místo syrového a střídali se v jeho udržování.

Cesta plná úkolů nás vedla daleko od velkého wigwamu po cestách i lesem až k místu, kde byl u vody rozdělaný oheň. Klan, který přišel, dostal svíčku a jeho úkolem bylo jen její pomocí přenést oheň do jiného místa, kde by upekl bramboru, aniž by byl v časovém limitu přistižen s bramborou syrovou. Úkol se zdál zprvu lehce splnitelný. Ale největší problémy měli indiáni již s přenesením ohně. Foukal totiž silný vítr, na který dlaně, chránící plamínek, nestačily. Zapálenou svíčku indiáni strkali i do papírového kornoutu a nakonec se některým klanům oheň přenést podařilo. Ještě zbývalo udělat větší oheň a rychle opéct bramboru, než budou předčasně objeveni. Ne každý klan se ale skrýval. Některým indiánům se zdál časový limit dostatečný k tomu, aby nemuseli chodit daleko a bramboru opékali ostatním přímo před očima. Ještě než vypršel časový limit běželi rychle s "opečenou" bramborou zpátky... Večer toho dne Vyprávěl Hakadah další dva příběhy - legendu Assinyboiů nazvanou Dcera bizonů a příběh kmene Kutenajů: Iktinikiho cesta.

Indiánský kmen se stěhoval na nové místo. Jeden ze psů měl táhnout za sebou nosítka s malou holčičkou. Před nosem toho psa však náhle proběhl zajíc. Pes rázem zapomněl na svůj úkol a pustil se nezadržitelně za ním. Když se po dlouhém čase vrátil zpět, měl nosítka prázdná. Indiáni prohledali celý kraj, ale děvčátko již nikdy nenašli.

Malého nemluvněte ležícího v prérii se ujali bizoni. Dali jí jméno Tatanga Venža - Dcera bizonů a vychovali ji. Když dospěla, řekli jí o jejím lidském původu a ona se rozhodla odejít tam, kam patřila - k lidem. Tatanga se ujala osamělá stará žena, jejíž teepee bylo rozedrané a stálo až na kraji vesnice. Tam si Dcery bizonů všiml Takonagu, syn náčelníka. Měli se oba rádi, přesto však byla Tatanga smutná. Přijímala dary od Takonagy, ale sama neměla co

nabídnout. Tehdy poprvé zavolala bizony na pomoc a ti jí přinesli důstojné dary, kterými mohla uctít syna náčelníka.

Dlouho po tom, kdy již byla Takonagovou ženou, hrozil celému kmenu hlad. Tehdy Tatanga zavolala bizony podruhé. Indiáni však museli slíbit, že s nimi uzavřou smlouvu.

Celé bizoní stádo se přihnalo a indiáni dodrželi své slovo. Od té doby

měli vždy dostatek a hladem nikdy netrpěli. Zabili jen tolik bizonů, kolik opravdu potřebovali. A tak se také domluvili pro všechny příští čas. Jen tehdy totiž budou indiáni svobodni, dokud na prérii budou žít bizoni...

Dopoledne třetího dne jsme se na cestu vydali všichni společně. Šli jsme dlouho lesem, než jsme dorazili na vytypované místo. Les tu byl ohraničen cestami takřka do čtverce asi kilometr čtvereční velkého. V těchto místech seděla ukrytá Tatanga Venža (Jezule) a pískala na dřevěnou píšťalu. "Velci" - bizoni - se kolem ní rozptýlili a chránili ji před "malými" - indiány, kteří měli za úkol proklouznout mezi bizony, Tatangu najít a setrvat tiše u ní...

Zdánlivě jednoduché, byť poněkud vzdálené původní legendě. Vše probíhalo podle této šablony, až do chvíle, kdy hra skončila a měli jsme se vrátit. Svolat všechny rozprchlé indiány se však na první pokus

nepodařilo. Terén byl nepřehledný a někteří jedinci přes vysvětlování, kam až je možné jít, přešli cestu a vydali se dál lesem pryč! Sami tvůrci této hry zapomněli na jednu zásadu: terén, do něhož pustí děti samotné, je nutné si předem prohlédnout a neplánovat jen od stolu podle mapy!

Posledními mezi ztracenými byli dva malí kluci (naštěstí jdoucí společně). Jeden z nich byl Bodlák. Když poznal, že jde jistě špatným směrem, nezaváhal a zastavil projíždějící motorku slovy: "Haló, pane, vemte nás s sebou! My tu nechceme umřít hladu!" Ještě se zeptal: "Neznáte Vaška?" Motocyklista pochopil, kolik uhodilo, vyptal se kluků, odkud jsou a vzal je oba s sebou. Naštěstí pro nás ostatní jel našim směrem a tak jsme se poměrně rychle setkali zamířili na oběd. Jaké bylo naše překvapení, když místo kuchařek vydávali oběd dva zmalovaní indiáni a místo teplé stravy nám nabídli jen suchý chleba! Někteří zapojili fantazii a básnili o pečených kuřatech, jiní zmateně ukusovali svůj příděl, ale všem bylo jasné, že něco není v pořádku. Indiánům v jedné legendě pomáhal Neviditelný Melka. Bylo jasné, že se musíme vydat za ním. A to Iktinikiho cestou.

Iktiniky nebyl zvlášť chytrý indián. Vychloubal se, kde mohl, nechtěl si v ničem nechat poradit; měl svou hlavu. Jednou se rozhodl vydat na cestu, která mu přinese slávu a uznání.

Čas od času se mu ukázal stařík, který mu radil tak, aby se nic zlého nestalo. Iktiniki však nedbal na jeho slova. Pokaždé měl štěstí. Ale nakonec přišel o všechno, jen zachránil svůj holý život. Pozdě bylo lkát, proč nedal na slova staršího a moudřejšího. S hanbou se vrátil zpátky do své vesnice...

I my jsme se vydali na cestu. Nebyla příliš dlouhá, museli jsme se dobře dívat, abychom nepřehlédli nějaký úkol, nebo zprávu, která nám říkala, kudy dál. Na konci nás čekala stezka se zavázanými očima. Protože jsme splnili vše, co bylo třeba, mohli jsme se těšit na jistě bohatou večeři (k níž nám Melka dopomohl, aniž bychom jej spatřili). Zpět jsme se vraceli společně. Bylo možné jít po cestách, kterými jsme již prošli, nebo obejít část orlické nádrže těsně nad hladinou. Demokracie zvítězila a většina chtěla jít pochopitelně neznámým terénem. Ale jaký to byl terén! To zprvu netušil ani ten, kterého tehle demokratický nápad přepadl (opět učebnicová chyba). Cesta zpátky - to bylo kamenné moře jako někde na svazích horských štítů. Dobrodružství, na které se jen tak nedá zapomenout. Ne že bychom byli takoví měkotové, že bychom jim neprošli, ale čas večeře se tímto způsobem posunul a personál kuchyně nás nevítal zrovna s nadšením. Bylo mi jasné, že po Hakadavových přibězích bude po tomto dni na poradě velkých o čem mluvit... Stařešina kmene nám tentokrát vyprávěl jen jediný příběh a to Svět duchů od Čipevajů.

Šaman kmene se trápí steskem po dceři, která zemřela. Rozhodne se vydat se za ní do Světa duchů. Společně s ním odejde několik bojovníků, ale nikdo přesně nezná cestu. Proto se nejprve vypraví na Vinabojem, což je jeden z Manituů (že by Manitu nebyl jen jeden jsem slyšel vůbec poprvé!). Ale ani

za Vinabojem neví kudy jít a tak na pomoc volá své předky.

Po obtížné cestě stanou všichni před Vinabojem a ten radí a každému daruje náhrdelník. Indiáni jej nesmějí sundat, u duchů, kteří ve dne spí a v noci tančí, se nesmějí dlouho zdržovat. Až spatří šamanovu dceru, rychle ji musí strčit do pytle, zavázat a nepovolit, dokud se nevrátí do světa lidí.

Indiáni se zařídí dle rady, jen jeden z nich přímo u tančících duchů zapomene na Vinabojova slova a sundá si těžký náhrdelník. Rázem se promění v ducha. Ostatní se však ve zdraví vrátí i s dcerou šamana, který se přestane trápit a je šťastný.

Čtvrtý den nastal.

Každý klan se pustil do výroby darů pro Manitu Vinaboje. Předstoupit před něj s prázdnými rukama a chtít přitom radu by asi nebylo to pravé. Cestu k němu jsme samozřejmě také neznali a nemaje možností zavolat své předky, radili jsme se s Hakadahem. Ten nám přislíbil v pravý čas cestu ukázat.

Klany vyráběly dary, až se z nich kouřilo a některé byly opravdu neobyčejné. Největší vytvořil klan Telkilai pod vedením Luďka a Nikoly. Velká čtvercová konstrukce svázaná provazem a zdobená snad vším, co v lese lze nalézt, neměla konkurenci. Hakadah, když to viděl, smál se pod vousy, protože věděl, kolik legrace bude muset po úzkých pěšinách cestou za Vinabojem klan Telkilai zažít...

Každý klan byl Hakadahem odveden na začátek cesty za Vinabojem a dál si musel poradit sám. Nebyla to nijak obtížná stezka, ale ten, kdo nesl objemné dary, pořádně se zapotil. Musel se prodírat roštím, podlézat nebo naopak přelézat klády a neztratit barevná znamení.

No pasaran! Ozývalo se lesem, když Telkilai překonával překážky... Všem se k Vinabojovi (Marušce) podařilo dojít. Každý indián slíbil řídit se Vinabojovými slovy a stvrdil svůj slib smočením bříška ukazováčku do nádoby s červenou tekutinou (inkoustem). Bodlák nezklamal a plácnul oběma dlaněmi do misky, že i jeho maminka po táboře musela jistě vidět, jak je inkoust trvanlivé barvivo...

Odpoledne, protože jsme již věděli kudy dál, vydal se každý klan sám do Věčných lovišť. Předtím si ještě indiáni připravili provaz (náhrdelník), kterým budou muset být ve Světe duchů všichni spojeni.

Když náš klan (Adžidaumo) přišel až před práh Světa duchů, uviděl ne právě potěšující obrázek. Vládce Věčných lovišť v tu chvíli proháněl předcházející klan, jehož členové s očima na vrch hlav utíkali pryč, co jim nohy stačily. Hnal je až za hranice svého území a pak se důstojným krokem vzdálil.

Uprostřed Světa duchů seděla šamanova dcera. Naším úkolem bylo držet se všichni svého provazu, dojít k ní, nasadit jí na hlavu pytel a odvést ji Věčnými lovišti do jiného barevně označeného místa. Snažili jsme se provést to co nejlépe, ale neustálá přítomnost Vládce Věčných lovišť odváděla naši pozornost od terénu a tak se nám dcera šamanova již s pytlem na hlavě samosebou nevyhnula pařezu... Když jsme ji konečně dovedli k označenému místu, nikdo se neměl k tomu, osvobodit ji z

pytle ven. Místo díky za záchranu jsme pak slyšeli: "Zlobím se na vás!" Nakonec k nám přišel samotný Vládce a kupodivu uznal, že jsme dceru šamana vysvobodili. Řekl nám, ať sundáme ono barevné znamení. Jakmile jsme to udělali, dcera šamana se rozzlobila ještě víc, že totiž poslechneme toho, kdo je naším soupeřem. A Vládce se smál a chystal se na nás, jako na naše předchůdce. Pustili jsme se svého provazu, protože ten nás už nemohl nijak ochránit a také my se úprkem snažili ztratit z dosahu Vládce, neboť indián, kterého se Vládce dotkne, zůstane navždy ve Světě duchů...! Zběsilý útěk vyvrcholil ztrátou Veverčiny boty. Holka vyběhla ze Světa duchů bez ní a byla připravená botu duchům ponechat určitě víc, než se pro ni vrátit. Nakonec jsme, samozřejmě obutí, odkráčeli zpět ke svému velkému wigwamu. Ani si nevzpomínám, co nám ten večer Hakadah vyprávěl. Další

dobře poslouchal, věděl, co přijde a své věže se snažil ochránit včas. Jednoho odpoledne napadlo Kapucínka, že vstávat z postele kotoulem vzad je prima zábava. Ale špatně si spočítala *dráhu letu* a skončila hlavou na podlaze. Měli jsme večer a potom další den zpestřený i návštěvou nemocnice, ale naštěstí se Kapucce nic nestalo.

Ta nehloupější zranění opravdu vznikají tehdy, kdy je chvíle na *nicnedělání*, jak říkají lidé zkušenější, než my všichni dohromady... Na dopoledne šestého dne jsme tedy vyslechli tento příběh:

Bizony na prérii zabíjí Postrach bizonů a ti se proto rozhodnou pro válečnou lest.

Jednou na lovu Postrach bizonů spatří krásnou dívku - Hedvábný vlas. Líbí se mu na první pohled a

odvede si ji domů. Dívka má však jednu podmínku: "Nikdy se nesmíš ptát na mé rodiče!" Postrach bizonů souhlasí a dokonce, spoután láskou, vydává se na lov již jen málokdy. Jednou ale sama Hedvábný vlas zatouží svou rodinu spatřit. Vysvětlí Postrachu, že se má dvakrát na prérii překulit, sama udělá totéž a oba se promění

v bizony. Postrach pochopí, kdo jsou její rodiče, ale má Hedvábný vlas příliš rád a tak souhlasí i s tím, co mu dívka dál říká: "Usmíř se s nimi!"

Bizoni však tak lehce mezi sebe nechťejí svého úhlavního nepřítele přijmout. Dají mu proto několik úkolů: musí poznat rodiče Hedvábného vlasu, což se mu daří (dívka mu o rodičích předtím vyprávěla). A musí vyhrát v běhu nad těmi nejsilnějšími.

Hedvábný vlas dá před začátkem závodu Postrachu čtyři předměty a když závod začne a bizoni již dobíhají k Postrachu, ten vždy jeden z předmětů odhodí. Upustí kořen a z něj náhle vyroste roští, kterým se ostatní dlouho prodírají. Zahodí kámen a ten se promění v suť, která zpomaluje běh. Zbaví se hroudy bahna a je z ní bažina, jíž je možné se jen zešíroka vyhnout. A konečně, když už ostatní silní bizoni málem Postrach předbíhají, odhodí za sebe tětívu luku a rázem je oddělí propast.

den nás totiž nečekalo nic zvlášť indiánského. Chystali jsme se na celodenní *výlet do města*. Pátý den jsme opustili náš velký wigwam po skupinách. Ti starší putovali s Nikolou krajem o něco dále než druhá část našeho indiánského rodu, v níž byla převaha těch později narozených.

Obešli jsme kraj, navštívili několik obchodů, děti utratily něco z peněz svěřených jim rodiči a vrátili jsme se.

Večer jsme vyslechli legendu Kaddů Přítel bizonů a Pověst o El Doradu.

Jeden z takových večerů nás navštívil "divoký" indiánský kmen a připravil pro nás noční *stezku odvahy*. Ani děti, ale již za světla, nezůstaly pozadu a přichystaly nám *divokou cestu* plnou úkolů. A několik indiánských mláďat také odvyprávělo příběh o stavbě a zániku města Cuzco, což jsme si i v praxi vyzkoušeli. Dětem s příběhem pomohl Luděk. Vybral si skupinku dětí k sobě a ostatní se snažili postavit co nejvíce věží města z materiálu, který dopředu určil. Každý také musel na strom ze Sluncem (Rákosníčkem) pro sluneční znamení. Nakonec se však krajinou přehnal větřík - přímo uragán (děti) a Cuzco zůstalo v rozvalinách, jak bylo v příběhu dáno. Kdo večer

Bizoni uznají porážku a Postrach bizonů slíbí, že už nikdy bizony lovit nebude a změni si jméno na Přítel bizonů. Společně s Hedvábným vlasem pak šťastně žijí chvílemi jako lidé a chvílemi jako bizoni.

Dopoledne šestého předposledního dne jsme se vydali do místa, kde jsme se jedna naše část, bizoni, potkali s druhou částí, která představovala Postrach bizonů a byla také příslušně válečně zmalovaná. Na vymezeném území vlála z větvi stromů spousta barevných vlásků Hedvábného vlasu. Sama dívka Hedvábný vlas (Myšák) nám vysvětlila, že my, bizoni, musíme co nejvíce těchto vlásků sesbírat, aniž by se nás postraši dotkli.

Když jsme se dostatečně vyřádili, vydali jsme se kolem území po zprávách a nakonec jsme se všichni znovu sešli, aby Postrach poznal mezi námi bizony rodiče Hedvábného vlasu. Každý klan měl své rodiče a postrachové hádali podle drobných indicií, třeba že tatínek z klanu Telkilai má pihu na tváři, kdo je kdo.

Odpoledne toho dne nás čekal poslední příběh - Pověst o El Doradu.

Jednoho dne se od jezera domů nevrátí náčelníkova žena s dcerou. Náčelník vyšle do jezera šamana. Ten se vydá na dno jezera do Království Draka a tam ženu i s dcerou nalezne šťastné. Nechtějí se vrátit zpátky. Zvěstuje to náčelníkovi a ten se rozzlobí. Šamana vyšle do jezera podruhé s příkazem, aby ženu a dceru přivedl. Šamanovi se to nechce udělat, tuší, že tím rozzlobí Draka, ale náčelníka poslechne. Vrací se však s nepořízenou. A Drak čas od času od té doby vylézá z jezera a zvěstuje indiánům různá neštěstí. Indiáni jsou zoufalí, s náčelníkem však není řeč. Nakonec se ale nechá přesvědčit, že je třeba s Drakem žít v míru a uspořádá velkolepou slavnost. Vrcholem této slavnosti je zlatý muž - El Dorado, který na usmířenou rozhazuje ze zlatého voru do hlubin Království Draka drahokamy, zlaté předměty indiánů, protože život v míru je jim bližší než bohatství. Tehdy se indiánům dokonce splní jejich přání a Drak již nikdy nevystoupí z vody, aby jim přinesl neštěstí.

Prý je kdesi v horách takové jezero, kde se tyto obřady konaly. Ale dosud je nikdo nenalezl...

Ne každý příběh se zdaří tak, jak by tvůrce chtěl. A na papíře kolikrát vypadá vše mnohem jednodušší na provedení, než se pak ve skutečnosti stane.

Již večer zaslechli indiáni při Hakadahově vyprávění tohoto příběhu volání náčelníkovy ženy z jezera. A odpoledne druhého dne se se šamanem k jezeru vydali. Nejprve však musel každý klan podle mapky najít důležité místo a vrátit se zpět. Dlouho se čekali na jeden z klanů, kde si s mapkou nevěděli rady. A když se začalo šefit a teprve se odcházelo ke Království draka, bylo jasné, že na večeri se přijde pozdě. Protože se nám již předtím podařilo na jídlo nepřijít včas (a omlouvat se personálu není nic příjemného a hlavně je hloupé nedodržet domluvu), dal jsem dost důrazně najevo, co je v této chvíli přednější.

U vody se stačilo minimum věcí a rychle jsme spěchali na večeri. Jen o minuty jsme přiběhli pozdě a příběh zůstal nedohrán...

Po večeri se konal velkolepý sněm u ohně a ten se opravdu vyvedl. Zpívali jsme indiánskou píseň s náčelníkem a některým dětem se tolik líbila, že ji chtěly slyšet ještě jednou ráno na posledním sněmu před odjezdem. Jiní však z ní měli legraci a její slova komolili tak, že dávala docela jiný smysl... Rozdali jsme si odměny za své snažení, pamětní listy, rozloučili jsme se s náčelníkem, šamanem a Hakadahem a vydali se zpátky do našich časů.

BODOVÁNÍ DOPADLO TAKTO:

Pořadí družin a jednotlivců v nich:

1. Telkilai 78b

1. Martin Šaffek
2. Lucka, Adam, Linda, Anča, Alenka
3. ostatní

2. Adžidaumo 73b

1. Wendy
2. Ondra, Konopík, Veverka
3. Lucka Ř.

3. Monottavan 72b

1. Zipp
2. Jitrocel, Paleček, E.T.
3. Mirek Suchý, Aleš

4. Bineši 69b

1. Košťá
2. Jirka Svítíl
3. Pytlák

5. Hinokaga 64b

1. Petr
2. Lucka
3. Tomáš F.

Celkové pořadí v bodování jednotlivců:

1. neuděleno

2. Zipp, Košťá, Petr

3. Jirka Svítíl, Lucka Suchá, Martin Šaffek, Wendy

Ahoj, indiáni!

Ahoj, Orlíku!

Myslím že jsme se neviděli naposledy...

Michal

☹ ☺ ☹ Proč má čáp rád žáby? ☹ ☺ ☹

Tento test narozdíl od všech předchozích nezjišťuje vaše vnitřní rozpoložení či jak vytáhnou Míšu z louže, ale klade si za úkol otestovat vaše znalosti z přírody. Ne, nečekejte v něm nějakou parodii či kulišárnu. Jde o pravdivý test a vždy alespoň jedna z možných odpovědí je skutečná. Tak tedy vzhůru do toho ať vídíte jak máte děravé hlavy.

🕒 Stále častěji se setkáváme i ve velkých městech s majestátními labutěmi. Jsou to všežravci, samička snáší obvykle 6 vajec a má zajímavý způsob sezení. Jaký ?

- a) sama na vejcích nesedí, je to věc samečka
- b) nidky samečka k vejcům nepustí
- c) střídá se se samečkem po šesti hodinách

🕒 S labutěmi často žije kachnička, která je malá a přitom velmi obratná. Vzlétá i přistává kolmo jako vrtulník, vbáží asi půl kilogramu a vydává charakteristický zvuk. Jak se jmenuje ?

- a) lžičák pestrý
- b) lyska
- c) čírka obecná

🕒 Je to chráněný pták, žije na jižní Moravě, patří k našim největším opeřencům a sameček váží až 20 kg. Má velmi působivé námluvy. Uhodněte jeho jméno ?

- a) bukač velký
- b) burňák šedý
- c) drop velký

🕒 Patří mezi bažantovité a ještě před půl stoletím bývala u nás nejhojnější pernatou zvěří. Dnes už je pomalu vzácností, což je škoda. Je velmi užitečná, živí se semeny plevelů a hmyzem. No, která to je ?

- a) křepelka polní
- b) koroptev polní
- c) slípka rolní

🕒 Přilétá na přelomu února a března, staví si velmi ledabylé hnízdo a už na první pohled si tohoto ptáka nelze splést s jiným. Stačí se totiž podívat na jeho hlavu. Samozřejmě jde o... ?

- a) čejku chocholatou
- b) rorýse ušatého
- c) kulíka dlouhozobého

🕒 Pochází z Malé a jižní Asie, u nás se objevil v roce 1936 a dnes, je metlou zejména velkých měst. Barvu má plavou nebo šedavou, hnízdí v zahradách, městských parcích, na půdách, prostě kdekoli. Jak se jmenuje ?

- a) hrdlička zahradní
- b) holub divoký
- c) holub hřivnáč

🕒 Nemá ani trochu dobrou pověst rotože snáší vejce do cizích hnízd a sotva vylíhlé pískle dokáže vyházet ostatní vajíčka i holátka z hnízda. A je to ?

- a) straka obecná
- b) pěnice černohlavá
- c) kukačka obecná

🕒 Protože žije v lese, má stejné zabarvení peří jako kůra stromů. Široký zobák a velké oči z něj dělají výborného lovce různých škůdců. Hnízdí na zemi, loví tumí jen v letu. No, kdo ?

- a) budníček lesní
- b) lejsek šedý

c) lelek lesní

Dokáže vyvinout rychlost až 170 km/h, ale na zemi je zcela bezbranný, protože dlouhá ocasní pera mu brání v pohybu. Za den uloví až 400 exemplářů hmyzu a dokáže spát v letu. Jeho hnízdo si s jiným nespleteme. Tak kdo by to mohl být?

- a) rorýs obecný
- b) vlaštovka obecná
- c) datel lesní

Pokud jste uhodli jméno ptáka z předchozí otázky, pak pro vás ta další bude hračkou. Čím spojuje hrudky hlíny, stébla a další věci z nichž si staví hnízdo?

- a) vodou
- b) vlastními výměšky
- c) vlastními slinami

Datla v lese spíše uslyšíte než uvidíte. Celý den trpělivě hledá v kůře stromů a pod ní hmyz a jeho larvy. Ono „bubnování“ má však ještě jeden účel. Víte jaký?

- a) datel jím odhání ostatní ptáky
- b) datel jím nutí vylézat hmyz z úkrytů
- c) datel tak označuje své území

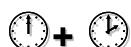
Je to pták příbuzný datlovi a žije nejen v lesích, ale i v parcích, kde si ho někdy spleteme právě s datlem. Má černé peří a červenou čepičku, která samičce chybí, a rád hledá potravu s hejnem sýkorek. Znáte jej?

- a) strakapoud velký
- b) žluna zelená
- c) ůhýk černý

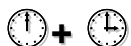
Zůstává u nás po celý rok a patří mezi skřivanovité. Obvykle se zdržuje na zemi a dokáže mistrovsky napodobit hlasy jiných ptáků. Zajisté již víte že jde o ... ?

- a) chocholouše obecného
- b) vrabce polního
- c) červenku obecnou

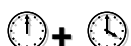
Svá hnízda staví ve výklencích, štěrbinách zdí, na trámech, dorozumívá se vrzavými zvuky a v létě ho najdeme u řady venkovských domů. Dokáže dokonale vyčistit zahradu od škůdců. Jak se onen šedočerný ptáček s rezavým ocáskem jmenuje?

- a) rehek domácí
- b) kvíčala
- c) dudek chocholatý

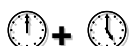
Je to královský pták a básníci o něm pěli a pělí ódy. Přitom má docela nenápadný hnědobílý šat s narezavělým ocáskem a je velký jako vrabec. Jeho jméno jistě znáte?

- a) skřivan polní
- b) pěnice narezlá
- c) slavík obecný

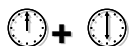
Je to drobný, hezky zbarvený ptáček, který u nás žije celý rok. V zimě si rád pochutnává na loji, jež mu naše babičky věšely za okno. Jak se jmenuje?

- a) sýkora koňadra
- b) brhlík domácí
- c) hýl obecný

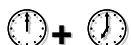
Znáte ho z pohádek o Křemílkovi a Vochoomůrkovi, žije u vody a staví si hnízdo kapkovitého tvaru, které umí dobře zateplit. Uhodnete jeho jméno?

- a) čížek luční
- b) moudivláček lužní
- c) strnad obecný

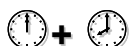
Patří mezi sovy, je to velký dravec a žije v lesích a parcích. Umí ulovit jen to co, se pohybuje po zemi. Lidé i ho často pletou s jinou sovou, která prý přivolává neštěstí. No, jak se jmenuje?

- a) sýček obecný
- b) puštík obecný
- c) sova pálená

Dokáže za den ulovit až 30 hrabošů, hnízdí v lese, ale většinu času tráví nad poli. Typické pro tohoto ptáka je smutné volání. Jaké má jméno?

- a) káně lesní
- b) poštolka obecná
- c) sokol stěhovavý

Čáp bílý je přísně chráněn, a nejen proto, že podle pověry přináší děti. Má rád vodu a žáby a má též zajímavý způsob sezení na vejcích. Víte jaký?

- a) samička na nich sedí ve dne, sameček v noci
b) sameček na nich sedí ve dne, samička v noci
c) samička i sameček sedí na vejcích současně

BODOVÁNÍ

otázka	a)	b)	c)	otázka	a)	b)	c)
1)	1	0	0	11)	0	0	1
2)	0	0	1	12)	1	0	0
3)	0	0	1	13)	1	0	0
4)	0	1	0	14)	1	0	0
5)	1	0	0	15)	0	0	1
6)	1	0	0	16)	1	0	0
7)	0	0	1	17)	0	1	0
8)	0	0	1	18)	0	1	0
9)	0	1	0	19)	1	0	0
10)	0	0	1	20)	1	0	0

HODNOCENÍ

MÉNĚ NEŽ 6 BODŮ

s takovým výsledkem se raději nikde nechlub. Svědčí o tom, že naše ptáky vůbec neznáš. Moc by Ti prospělo dívat se víc kolem sebe a přečíst si nějakou populární naučnou knížku.

6-14 BODŮ

prokázal (a) jsi vcelku solidní znalosti, ale ruku na srdce - mohlo by to být podstatně lepší. A možná nejen v tomto testu.

VÍCE NEŽ 14 BODŮ:

můžeme jediné - gratulovat Ti k výbornému výsledku a popřát, abyste i příště dopadli stejně dobře.

tento test pochází z časopisu Reflex č.49 a byl převzat v téměř nepozměněné podobě
Beruš

Slova z knížek (smrkových...)

Neznám snad člověka, který by nikdy nečetl nic, co by jej něčím nezaújalo. A tak když také vy přijdete na něco, co by stálo za to dát do Semtamníku, neváhejte, jako neváhala Solárka, která vám přináší následující příběh:

Laskavý skřítek

*z knihy: Příběhy ze staré Šumavy
od Antonína Rausche*

etkání se skřítky a trpaslíky nebývala lidem vždy osudná. Někteří z nich snad i znali lidská souzení a s lidmi cítili a snažili se jim ulehčit.

Tak žil kdysi v Rejštejně člověk, který se nezaviněně dostal do takové bídy, že nakonec už neměl, co by dal ženě a dětem jíst. V chudnoucím městečku nemohl nalézt práci a znenáhla tak sešel, že si ho nikdo nechtěl ani na tu nejprostší práci zjednat. Byl z toho bezradný.

Jednoho večera po takovém nešťastném dni se pln zoufalství pustil do lesa a toulal se tu slepě a bez cíle, až se už málem v noci ocitl pod troskami Pustého hradu. Sotva kdo jiný by se sem byl v tu dobu odvážil - věřilo se, že tudy obcházejí ztracené duše a noční příšery. Pojednou uslyšel ve štěrbíně mezi skalními balvany tichý šramot a uviděl, že z ní vylézá malý škaredý skřítek po celém těle porostlý chlupy a vousy, s velkou hlavou a dlouhýma pavoučíma rukama a nohama. Polekal se a rád by byl utekl, když se ho skřítek docela laskavě otázel, co zde v tuto dobu hledá a proč vypadá tak ztrápeně. Ten chudák mu to všechno upřímně pověděl, o své bídě a o hladu i o tom, že by chtěl nejraději svému soužení udělat konec.

Skřítek naslouchal mlčky a pozorně s nakloněnou hlavou a potom řekl: "Podívej se, zde nad cestou na okraji té zdi, vidíš ten velký balvan? Vylez tam nahoru, opři se o něj ze všech sil a sval jej dolů. Najdeš pod ním veliký poklad, který tě zachrání před další bídou." Ten ubožák vylezl na stráň i na vysokou zeď - svítil mu k tomu jasně měsíc - a všemi silami se opřel o balvan, který mu skřítek ukázal. Ale marně se namáhal a pachtil, byl příliš zesláblý a kamenem ani nepohnul. Po dlouhé námaze se musel vrátit domů s nepořízenou.

Ale ten dobromyslný skřítek na něho nezapomněl. Od té doby vídali ti, kdo v noci šli cestou pod Pustým zámekem, jak na okraji vysoké zdi trosek maličký chlupatý skřítek, nohatý a s tenkýma rukama, ze všech sil kladivem otlouká největší balvan, visící nad cestou. Snažil se ho otlouci tak, aby jej hladem vysláblý chudák mohl svalit a získat poklad, který by mu pomohl z bídy. Jenomže skřítkové prý žijí věčně, kdežto ten chudý člověk zemřel brzy po svém dobrodružství hladu - a tak se ten hodný skřítek noc co noc po léta a snad po staletí pro něho namáhal marně.

Solárko

Úlet nebo nutnost ...

Stojím opřen o zadní dveře metra, nevím, jaké bude počasí, nevím, jaké bude počasí, nevím, jaké bude počasí. Pozoruji ceduli na protějších dveřích "Neopírejte se o dveře". Toto netrvá příliš dlouho, sledovat nehybný nápis, mnohem zajímavější je pozorovat lidi kolem. Sedí, stojí, zahloubání do svých myšlenek, problémů, úkolů, poslání, knížek, časopisů, lásek a kdoví do čeho ještě. Jejich tváře však jen vyjimečně zdobí úsměv a to je škoda. Smích je kořením života a přiznejme si že tohoto koření ubývá.

"Dejvická, konečná stanice. Prosíme, vystupte", zazní z reproduktoru a probírám se ze svých myšlenek (po ránu spíše ze spánku) a čekám, až se vyhrnou davy ze dveří vozu. Rychle, honem, ať to stihneme, hrůza, zase jedu pozdě, honí se hlavou zajisté převážné většině davu, hrnouce se po schodech nahoru a rozbíhajícího se na všechny strany. Trend dnešního světa je spěch a s ním spojená nevšímavost okolí a ztráta humoru. Jsme zahloubání jen do toho co musíme a to nás zřídá. Je to ve všech aniž si to uvědomujeme.

Opět stojím v metru a pozoruji přistoupivší skupinku několika lidí. Povídání střídají výbuchy smíchu, zabývají se víceméně blbostmi a to jim asi ostatní závidí. Jakmile jsou hlučnější, ty zbylé zahloubané stroje zvedají své hlavy a v duchu si klepou na čelo: "No ty snad nejsou vychovaní nebo co. Tak starý a stále bez rozumu." Už jim přijde nenormální se nahlas zasmát mezi lidmi.

Blíží se středa a s tím vědomím že mám udělat schůzku. Proč myslím, již dva dny předtím na to : sakra co zas udělám, tohle je už vohraný, to je nebude bavit a tohle nestihnou, co jí proboha udělám. Mnohdy to dopadne lépe když si řeknu udělám tohle a tohle, to si napíšu na papír a konec, dále už jen to, že to nějak dopadne - a opravdu to dopadne. Pak můžu myslet na něco jiného. Tak to chodí se vším - dohání nás termíny odevzdání různých úloh, domácích úkolů atd.

Podíváme-li se na naše všední dny, ve své podstatě je to většinou stejné - zvoní budík, vstanu, snídám, jdu tam, tam něco dělám, jdu zpět, zase něco dělám, zjistím že je pozdě a jdu spát a odpovíte si sami kolikrát usínáte s tím: No nazdar zas ten zejtřek, to bude něco. S tím je již spojeno to, že ráno se probudíme se stejnými myšlenkami.

Nemyslet někdy na povinnosti a zabývat se blbostmi není úlet, ale nutnost, vždyť jinak nám ty Bohnice nebudou stačit.

Berme to s rezervou, ne vždy je důvod ke smíchu, ovšem i těm málo důvodům, co nám zbyly, se lidé vyhýbají. Doufám, že vy ne.

Beruš

Ze schůzky

Jde o kořínky...

...aneb jak bychom si poradili s mezní situací.

Tuláci dostali za úkol vytvořit dvojice, jak je jim milé. A teprve potom se dozvěděli onu dramatickou zápletku:

Jste v uzavřené prostoro. Jedno jestli v ponorce, nebo v nějaké kosmické lodi ve vesmíru, nebo v čemkoliv jiném. Ale došlo k situaci, kdy vám zbývá méně kyslíku k dýchání, než potřebují dva lidé, aby přečkali čas, než k nim přijde záchrana. Je na vás, jak se zachováte. Zůstanete s rukama založenýma v klíně a budete čekat na osud? Pokusíte se přijít na způsob jak získat dostatek kyslíku? Znáte ještě jiné řešení? Jaké?

Texty jsou bez jazykové a stylistické úpravy, jak vám zobák a pravopis narostl!

ŠTÁVINKA + MALČEK

Jméno ponorky ŠTÁVOMALÍK

1. Nesmíme panykařit
2. Budeme se snažit dýchat pomalu. Až nám dojde vzduch v jedné místnosti, půjdeme do druhé.
3. Budeme se modlit, aby záchrana přijela co nejdříve.

PAMPALÍN + LUCKA

Jsme zamčený já a Lucka v ponorce v několikatisícové metrové hloubce pod mořem. Ponorka má poruchu a zapadáme na mořské dno do mořského příkopu. Kyslíku máme nedostatek, může přežít jen jeden.

My se ale nemůžeme dohodnout, kdo přežije a kdo zemře. Protože jsme dobrý kamarádka a nechceme, aby se jedné z nás stala taková věc, která se jmenuje SMRT. Po dlouhé době vytáhneme z baťohu příručku mladých svišťů a najdeme si tam kapitolu ztroskotání pod vodou. Pokoušíme se najít tu nejlepší pomoc, která by se zrovna teď mohla naskytnout. Proto každá po půl minutě se budeme střídat s kyslíkem. A když to nezabere radši umřem obě dvě než jedna.

PYTLÁK * IVETA

Snažit se nezmatkovat, pomalu dýchat, půjdeme se snažit najít kyslíkové bomby. Málo mluvit, být v klidu nedělat prudké pohyby.

SOLÁRKO * ČERTÍK

V ponorce

1. Dejme tomu, že tam sou kyslíková bomba. Tak se budem střídat.

2. Umře ten, kdo má míň blízkých příbuzný (sme starší).

3. Budeme se modlit k bohu.

4. Kdyby Týna umřela, měla bych chvíli výčitky, ale pak kdybych vyděla svou rodinu byla bych nesmírně ráda, ale asi bych ještě 100 dnů na psychiatrické léčebně a pak bych si založila rodinu (byla bych ráda, že alespoň Týna přišla do nebe).

Kdyby Čertík zemřel bylo by my to strašně líto, protože je to moje kamarádka. Možná, že bych chtěla zemřít taky, ale asi bych počkala na pomoc a snažila bych se Čerta dostat do nemocnice. Nejdříve jsem se ho snažila přidržet při životě. Jinak bych jsem se musela s tím musela vyrovnat. Nebo zemřít obě.

DÁDA * PALEČEK

Budeme se střídat u jednoho kyslíku a ten druhý bude zadržovat dech. Byli jsme pozváni z holywodu na natáčení Baywatch. Sídžej chtěla svádět Palouše a já jí spěchala na pomoc a utrhla se s náma strážní věž. Sídžej v žalu utekla, ale my neklesali na mysli a přivolali morseovkou posilu v podobě Michala Vitouše, který ovšem musí dokončit směnu v Polovodičích, a.s. No co alespoň máme více času na sepsání závěti (pro všechny případy). Nikdo nezemře, protože nás spolkne velká ryba a ta ryba bude mít ve svém žaludku kyslík. Vyskočí na hladinu a tam nás vyplivne. Ale obě zemřeme na otravu plísní z žaludku té ryby. Ale náhle sem se probudila byl to jenom sen!

WENDY * KONOPÍK

Jsme zamčeni v trezoru na severním pólu, kam nás zavřel čaroděj ze Země Ozz, protože jsme o něm řekli, že je neschopný. Bohužel zas tak neschopný nebyl a vyčaroval výše zmíněný trezor (nejdřív nás ovšem pro větší efekt proměnil v žáby). Měli jsme sice knihu jak přežít v temném trezoru, ale ta nejde ve tmě číst. Protože už nás nebavilo se dusit, rozhodli jsme se že zemřeme obě. Jediné kouzlo, které umíme je ale kouzlo čapí, a tak jsme si vyčarovali čápa a ten nás sežobl.

E.T. * MIREK SEMECKÝ

29.září v 10.15. londýnského času se naposledy ohlásila ponorka Scorpion II. Byla tu útočná atomová ponorka námořnictva z USA. Tým odborníků předpokládá, že se ponorka nachází na dně pacifiku. Poslední radiová zpráva ohlásila že v ponorce hoří a že jim ubývá kyslík. Čím dál víc a když si dva zbilí členové posadky si mislí že už oheň uhasili, ale teď už vědí že ne tak se vidají hledat oheň najde a přežije.

Díky všem, kteří jste se tvářili alespoň trochu vážně. Přeji vám, abyste se ve skutečnosti nikdy nesetkali s takovou situací. Asi by vám řádně zacloumala smyslem pro humor, kterým jste ve svých pracech přímo hýřili.

Jedna osobní (naštěstí jen slovní) zkušenost: Když jsem byl asi tak ve vašem věku, jeden můj spolužák dostal stejnou otázku. Odpověděl na ní, že má kamaráda, se kterým kdyby se ocitl v takové situaci nikdo z nich by nezemřel jako první...

Světlo vašim krokům, Tuláci! Michal

	S	T	A	L	O	
	P	A	K		J	
		O	B			
		S				

Isi vedle, jak ta jedle, aneb pravda nebo lež ?

Každý Tulák dostal do rukou papír, na němž bylo něco jako křížovka. A v terénu byly rozmístěné díly podobné tomu na ukázce, které se musely najít a písmena z nich přepsat přesně do míst, kam patřily. Jen tehdy vyšel správně text:

Už se vám někdy stalo, že jste někomu věřili a pak jste se dozvěděli, že vás obelhal? Stalo se vám, že jste při rozhovoru bezpečně poznali, že ten druhý nemluví pravdu? A co naopak? Byli jste to někdy vy, kdo lhal druhým lidem do očí? Jak vám přitom bylo? Trápilo vás svědomí, nebo jste si řekli povedlo se mi je opít rohlíkem? Zkuste popsat nějakou událost ze svého života, jakoukoliv, kde však můžete rozhodnout, kde bude končit skutečnost a kde začínat něco, co si sami přimyslíte. Můžete popisovat událost úplně smyšlenou, nebo také holou pravdu, je to na vás, ale i ta zcela vymyšlená událost z vašeho života musí být věrohodná! Tuto událost uslyší ostatní a ti se budou moci vyjádřit, kde vašemu vyprávění věří a kde nikoliv!

Později v klubovně začali Tuláci popisovat své pravdivé i lživé příběhy. Cizí člověk, který Tuláky nezná, má jistě velké potíže rozeznat, co je co. Vy, co jste tuláctvím prolezli, poznáte jistě daleko více.

Text je bez jazykové a stylistické úpravy, jak vám zobák a pravopis narostl...

- I. Včera jsem byla na koupališti kde byla voda velmi studená bazén byl hluboký 1,4 m protože byl moc hluboký musela jsem pořád plavat už jsem nemohla a utopila se běžela jsem si pro kruh a hodila si ho a tak jsem se zachránila a to je můj příběh. Dneska odpoledne je krásně a proto jsem šla na tuláky na kterých jsme nic nedělaly.

- II. Ve fotbalovém týmu kde hraju se stala taková věc: Jsem před soupeřovou brankou a moch jsem dát góla ale byl tam i spoluhráč a byl v lepším střeleckém postavení tak jsem mu nahrál a on dal góla který byl důležitý na postup z C skupiny do B skupiny. Tuto důležitou přihrávku jsem opakoval když jsme postupovali z B skupiny do A skupiny. Jelikož to byla druhá důležitá přihrávka mám v tabulce za to dva body což je dobrý začátek.

- III. Na jedný výpravě (blázni) ve Lhotce u Mělníka jsem hrála ještě s Kubou a Jezulí a Pytlákem blázny to mi docela šlo. Když všichni šly ven a mi jsme tam zůstali a udělaly bordel, lehli jsme si do spacáku a nandali si čepici. Mezi tím nám Kuba vyprávěl jak byl na táboře a jeden kluk si uříznul prst a visel mu dolu. Potom přišly a začaly nám nadávat že jsme tam udělaly bordel. Oni šly za někým jak nás mají vysvobodit. Ráno jsme se vzbudili dříve a schovaly jsme všechny potraviny a udělaly pupky.

- IV. Jednou jsme se přestěhovali. Našla jsem tam kamarádku jménem Petra. Měla jsem jí moc ráda. Kvůli každé blbosti se urazila a se mnou nemluvila, dokat jsem jí nic nedala. Nikdy mi nedala nic k narozeninám. Jen já se kvůli ní zbitečně zdr...*nečitelné*. Do dneška je rozmazlená jako prkýnko od záchodu.

- V. Mám kamarádku Zdeňku, kterou znám od malička. Když jsme byli malé, chodili jsme spolu do školky. Zdeňka měla asi od 2 let krásného hnědého boxéra. Oni jezdili na chatu, kde chdili do lesa. Jednou šli do lesa i se psem, ale neopatrný myslivec krásného psa zastřelil. Zdeňka byla velice smutná a ještě teď na to myslí. A její babička s dědou to viděli na vlastní oči. Naštěstí to už je dávno.

- VI. Ráno když jsme měly laborky, měly sraz v 6.50. Byla jsem tam v 6.45. hod. Nikdo tam nebyl jen já a tma. Asi v 7.00. hod. jsem vlezla do školy a tam nikdo jen bundy v šatně ale do třídy jsem netrefila šla

jsem po smradu naší uči. Když jsem přišla do třídy začala řvát a hrozně jí smrdělo z pusy tak jsem jí nabídla tik-tak a bylo to vpořádku.

VII. Když k nám ještě chodil do třídy Krauz vždy jsme zažili nějaký zážitek ohledně naší bývalé učitelky. Byl zrovna dějepis alespoň doufám, protože nikdo nevnímal (jako vždy) Zdeněk se začal hádat s klukama a to se samozřejmě učitelce nelíbilo. Když zařvala, kluci ztichli jenom Zdeněk ne. Učitelce začali vstávat vlasy na hlavě a úplně zrudla. Prikázala mu, aby šel za dveře. On samozřejmě hned že nepude. Popošla tři kroky a znovu mu řekla, aby zavřel dveře z druhé strany. Stoupnul si, dupnul a řek že nepude. Nakonec nějakým záhadným způsobem se ocitl Zdeněk za dveřmi. Vyučování pokračovalo asi tři minuty v klidu až se zničeho nic otevřeli dveře mezi kterými stál Zdeněk s minimaxem v ruce mířícím na učitelku. Po několika vteřinách mu nejspíše došlo že to přehnal a vzdal se. Nedopadlo to špatně jenom dostal 3 z chování. (Pravda)

VIII. Porada na výpravu byla večer v 16.00. Přišly 3 lidi a Michal. Porada byla velmy složitá. Povídali jsme jeden přes druhého. Michal nám povídal co je to Zakázaný ostrov a jak k tomuto vyprávění došel, taky něco řekl o kruzích, ale jen málo. Smíchali jsme tři příběhy dohromady: Tolkien, Den Trifidů. A to bylo vše. Z porady jsme odešli v 19.00. Někteří účastníci odpadávali dřívě.

IX. Přijeli jsme do Kamenice Země Elfů. Bob vındal sazenice Trifidů a nesl je do bodovi. Když je donesl položil je v kuchiňu a řekl že ho bolí ruce. První den jsme vzali nastříhané hvězdy (odznak Elfů na krku) a šli je přesně před příchodem dětí do Domu ztracených her nastříkat na zlato. V tom nás s Bobem uviděla Veny a vykřikla. Celá hra se docela povedla, jen Bob se potom přiznal že sazeničky koupil levně ve výprodeji proto také jsou tyto sazenice u nás doma zvadlé.

X. Jednoho dne se probudila a chtělo se mi jít do školy. Ve škole se totiž konal velký zápas ve vybíjené a ja jsem byla šíleně šťastná že vodpadne škola. Vybíjená probýhala velmi dobře a my naše třída jsme se docela na dobrém místě na 3. Potom jsme dostali lízátko a bonbony. Byl to nádherný den až do té doby než jsem na vobědě spatřila pana učitele, který mě měl učit dalších několik let.

XI. V sobotu 12.1. se celá naše rodina vydala na hory a Krkonoš. Do Dolního, tam právě máme chatu, se jede 2 až 3 hodiny. Vrazili jsme v 12.00. h. narvaný v našem autě, lyže na sobě pod nohama spacáky a na okýnku jídlo. Jeli jsme asi přibližně hodinu a narazili jsme na hospodu neboli restauraci. Ale táta říkal, že se zastavíme v další v další, protože se mu moc nelíbí. Ale to jsme udělali chybu. O kilometr dál byla velká fronta aut a slišeli jsme sirénu od sanitky. Byla velká vánice táta říká to bude dobrý za chvíli se fronta rozprchne. Ale ejhle mi ve frontě stojíme 1h 4h. A to už nám začalo být divný. Bylo 6 hodin a začalo setmívat a padal sníh táta říkal, že to obrátíme a pojedeme domů protože už je hodně hodin a za druhé si táta zapomněl řetězy a bál se že zapadnem. A tak naše auto směřovalo směrem domů. Táta byl našťvaný že se to nepovedlo. Ale to dosud nebylo všechno. Táta chtěl být doma aspoň do 10.00. a tak to vzal přez dálnici ale mi neměli dálniční známku.

XII. Jednoho dne jsem se bavila s mojí kamarádkou Žofkou. Vyprávěla surep příběh. Šla nakoupit mámě cukr a další sladký věci. Má totiž bratra a druhýho bratra a nejmladšího bratra. A ten druhý jí na lísteček, kde byl napsán seznam s nákupem na druhou stranu která je krásně zelená (jako zelená sedma) napsal, mimochodem (to je ten obchod kam šla) a k tomu přikreslil prase. a když nakupovala tak ji vyhodili z obchodu a z nákupu bylo co?

XIII. Jednou jsem šla po ulici a potkala jsem svojí kamarádku Lucku znám ji z jiskřiček povídali jsme si a potom řekla že má nový kolečkový brusle. Když jsem řekla, jestli mi je nechce ukázat tak se začala vykrucovat, že až příště, potom asi za 2 týdny jsem šla okolo jejich zahrádky a že mám jít dovnitř (byla na zahradě) a řekla sem jí aby mi ty brusle ukázala a ona řekla, že je někomu pučila (ta, to jistě).

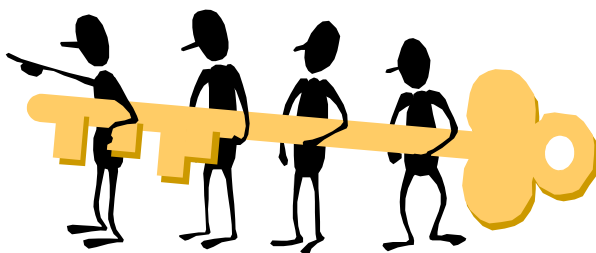
Když jsem pročetl těchto třináct příběhů, překvapil mne hned ten první. Myslel to autor s tím že na tulácích „jsme nic nedělali“ vážně, nebo je to lež, kterou mají ostatní poznat?

Zkuste si sami za sebe odpovědět. A pokud si někdo z vás troufne, přijďte mi říct odpověď.

Z třinácti prací bylo podepsáno osm. Necht' autoři zůstanou tentokrát v anonymitě.

Světlo vašim krokům, Tuláci! Michal

V této hře bylo využito jako námětu hry „Poznávání lži“ z knihy Soni Hermochové: Hry pro život, 2

KLUB BYL OPĚT OTEVŘENÝ!

Je tomu již celý rok, kdy jsem se v Semtamníku zamýšlel málem nad tím, zda vůbec pořádat Den otevřených dveří. A ten letošní Den „D“, který se konal v neděli 3.11.1996, mi dal zapravdu, že smysl to má.

Kdo přišel, viděl opět mračna fotografií (tentokrát jich bylo kolem sedmi stovek), hrad, který pro krále Artuše před několika lety vytvořila Jezule, byly k vidění i mapy ze dvou po sobě jdoucích táborů a sice Martina Šporky z Lipé a Země Fantazie, Jakub překvapil počítačem, na němž se střídal některé vybrané snímky a také se zpracovávaly jednotlivé objednávky fotek.

Bylo toho mnohem víc, přišla se k nám podívat také ředitelka Domu Um, navštívili nás i někteří rodiče dětí, s nimiž se dávno známe a dokonce i několik méně známých tvář. Poprvé k nám přišla Eva i s tatínkem.

Nehrálo se tentokrát žádné divadlo, přesto některé tulačky přišly nastrojené, jako by právě sešly z pódia...

Nebudu dále rozvádět, oč jste vy všichni, kteří jste se nezúčastnili, přišli. Ať nyní promluví zápisky z návštěvní knihy. Chytněte se za nos a popřemýšlejte, že příště si čas uděláte. Vždyť je to pouze jednou za rok... Toto platí především pro rodiče, co se opět neukázaly. Já být rodič, tak si udělám čas, abych se podíval, kde a s kým mé mládě tráví tolik času...

Děkuji každému, kdo měl podíl na přípravě této akce. Letos to nebylo jen pár bláznů, které je lehké vyjmenovat. Materiál i lidi opět odvážel Honza, ale před začátkem jsme tentokrát měli dost pomocníků na přípravu i na úklid po akci a těm všem patří dík.

Za rok opět svou bránu Klub otevře. Jaký bude, to záleží na nás všech.

Michal

JEDNÍM DECHEM (I BARVOU, VĚTŠINOU):

I love Bany, ahoj! Škoda, že je Bany a spol nemocnej. Vzkaz pro Banyho: od všech holek: posíláme ti pusy a hladíme tě po hlavě! Kromě mě! A mně! Bylo to bezva, ale škoda, že tu nejsou..... Domyslete si. Škoda, že tu nebyl Bany a spol. Proč jsi nepřišel, přijď sem, je tu nuda, protože tu nejsi, škoda, že tu nejsi, mám tě ráda!

Ahoj Matesi, když to bude čist, tak si na nás vzpomeň, pozdravuj Banána, Natálku, Johanku, Zipa, Magdu, všechny Kostí a Topa, pak jdi do Technického muzea tam je další zpráva. P.S.: oddělení foto. XOX

Je to super hlavně když můžeme volat Banymu.

A DRUHÝM DECHEM:

Za návštěvu rodiny Holých.
Rodiče a Kristýna, 2,5 roku

Máme vás rádi!! Držte se!
Táta Pošta + Máma Poštová (paní Bobová)

Bylo to prima!

Vesničani ze

Zápisky z Návštěvní knihy
(místy stížené Banánománii)

Lhotky

K. Vitoušová
Jsem rád, že náš oddíl existuje.
Bob

Je dobře, že je nám co závidět.
Dáda

Lze vám závidět.
Vydržte!
Dana W.

Přeji vám k té velké práci
hodně síly.
Koubová

Mějte se hezky, žijte
blaze.
Mirek + Katka

Ahoj Tuláci - jste fajn.
Konopíková

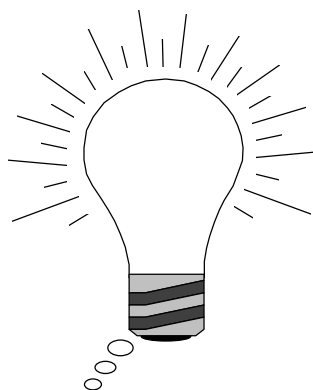
Hezkej život.
XOX !!!

Nazdar lidi mějte se já už
jdu domu na televizi!
Nepodepsáno

Jožin
Čáry

Velmi pěkné - hodně
štěstí.

(Lesní) Hádanky pro chytré hlavinky

První dvě hádanky, které přináší tento Semtamník, jsou opět z knížky Jaroslava Flejberka Hry pro každý den, aneb hrátky s důvtipem. Autorem ostatních je tentokrát Monty Jack!

1. Nalezněte nehodící se slovo:

LŮTS , LEPTAU , TOSEPL , COREKEB

2. Chcete uvařit velmi speciální polévku z rybí hlavy, která má být připravována přesně devět minut. Máte k dispozici jen dvoje přesýpací hodiny. Jedny se přesypou přesně za 4 minuty, a druhé za 7 minut. Jak můžete využít tyto hodiny k tomu, abyste odměřili přesně 9 minut?

3. Vyřešíte tento rébus?

4. Poznejte přísloví:

a)

B	Z	N	J	Á
E	P	E	S	L
R	C	O	K	E
Á	E	U	O	Č

b)

K	D	U	J	Á	S	P	A
O	J	Á	M	Á	M	D	Á
I	N	U	K	D	O		
É	M	O	P	N	Í		

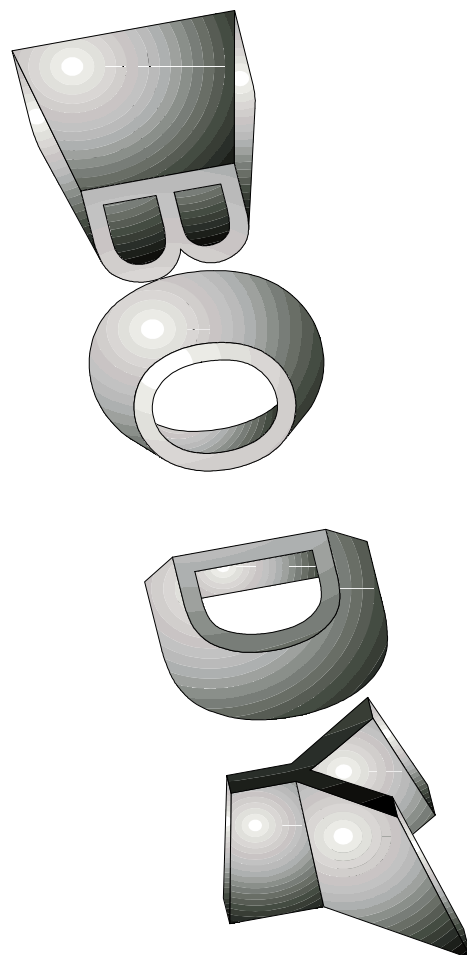
1. čtvrtletí: 4.9. - 6.11.1996

Už je to tady zase! Tentokrát první čtvrtletí dalšího školního roku. Opět můžeme nevycházet z údivu, kdepak jsme se to ocitli na tuláckém žebříčku a mnout si oči, ať již své jméno spatříme v nebeských výšinách, nebo bezedných roklích...

Opět můžeme sledovat, kdo se snaží, kdo lajdá, nebo nemá na všechny akce čas a proto nezíská tolik bodů jako jiný Tulák. Přece však jedno jméno z tohoto žebříčku lze více omluvit, než všechna ostatní, což jistě uznáte. Je to Eva se dvěma body, toliko za příchod na středeční schůzku, první tuláčkou v jejím životě! Uvidíme v příštím čtvrtletí...

POŘADÍ	JMÉNO	BODY
1	Bob	51
2	Konopík	48
3	Čertík Rákosníček	47
4	Kapucínek Dáda	46
5	Monty Jack	38
6	Pampalíny E.T.	37
7	Solárko Wendy Malíček	35
8	Mirek Semecký	34
9	Martin	33
10	Iveta Lucka Jitrocel Bobek	31
11	Veverka	29
12	Paleček Mirek Suchý Pytlák	28
13	Šťávinka	27
14	Hádě	23
15	Mráček Medulka	18
16	Eva	2

Březový háj

Tak nám ten les zase poněkud zhoustl...

Možná se vám ani nezdá, že je mnoho oddílových akcí. Těm, co je chystají, však „kupodivu“ ano... Na druhou polovinu roku není výprav neprostopný prales. Přece však do prořídých pražských alejí mají velmi daleko! Posuďte sami:

LEDEŇ:

10.-12., výprava lyžařská, společná s Tuláky z Karlína!

ÚŘOŇ:

14.-16., výprava, pravděpodobně Všenory, Algernon

BŘEZEN:

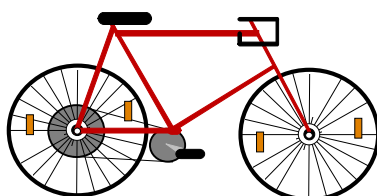
9.-15., jarní tábor v Mitrově, společná akce s Tuláky z Karlína!

DUBEN:

11.-13., výprava, pravděpodobně Kamenice, Algernon

KVĚTEN:

1., jednodenní akce, zakončení Honzovy hry
8., jednodenní akce, zatím přesně neurčeno (že by Hon za motýly?)
23.-25., výprava na kolech, pravděpodobně Otradovice

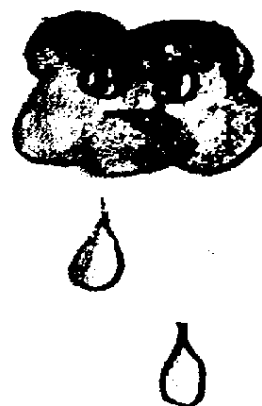
ČERVEN:

13.-16., výprava, pravděpodobně Landštejn, Algernon
cca 25.-30. stavění tábora, zatím nepotvrzeno!

Během prázdnin se ještě chystají tyto akce:

cca 2.-6.7, Šumava, prázdninová výprava Kmene
cca červenec, vodácký tábor s Ludkem - nepotvrzeno!
cca 9.-27.8., letní oddílový tábor v Keblově

O všech uvedených akcích se vždy, jak je u nás zvykem, včas dozvíte. Změny dat i míst nejsou vyloučeny!

NENÍ TO TAK DÁVNO...

...co jsem uváděl nové číslo na sebe do zaměstnání. A opět je tu změna. Nezměnil jsem Polovodiče za jinou firmu, jen jsem na jiném místě než dosud, což znamená i jiné číslo! Tak tedy od teď pro příští čas mne během pracovních dnů od cca 6.00. do 14.30. zastihnete na telefonu: 61 306 378!

Michal

DEZINFIKOVAT

Každý nám nemusí padnout do oka. Zvlášť, když se zapíše u ostatních zpočátku v tom ne zrovna nejlepším světle. Ale čas nečeká a lidé se mění. Každý by měl dostat šanci svou reputaci u ostatních napravit.

U stolu sedí několik z nás. Je schůzka oddílu a místy slušným slovem rambajs. Do toho eldoráda ze stolu padá tužka. Majitel se ani nestačí rozkoukat a cizí ruka se pro ní natáhne. Tužka jen chvilku leží znovu na stole a majitel ji uchopí opatrně do rukou a významně pronese: „Dezinfikovat...“

Ten „cizí“ se nemusel ani namáhat (a nedivil bych se mu, kdyby příště na zemi nechal ležet celou hromadu pastelek). Udělal jen to nejnezištnější co mohl a jaká jej čekala odměna?

Nikdo není jen černý zloun, nebo bílý hodňásek. Naučme se rozlišovat jednotlivé situace a reagujme na ně obdobným způsobem. Za zlou a protivnou akci určitě neděkujeme, být rodič, rozdal bych za to některým delikventům pár přes zadek. Ale za takovou prkotinku, jako je podání spadnutého předmětu? Tak za to a podobné „maličkosti“ to poděkování patří!

Věřím, že příští padající tužka se opět setká s dlaní, která jí vrátí na stůl. A autor oné dezinfekce, nechť přemýšlí o svých slovech. Další taková by mohla vést k jiným důsledkům než jen ke vzniku tohoto střípku.

Zde je řešení hádanek

HÁDANKY PRO CHYTŘE HLAVINKY - ŘEŠENÍ:

1. PŘESMÝČKA. NEHODÍ SE COREKEB TEDY KOBREK MEZI STŮL, TABULI A POSTEL.
2. ZAČNEME PŘESYPÁVAT SOUČASNĚ 4 A 7. KDYŽ PŘESYPÁNO 4 OTOČÍME. KDYŽ SE DOSYPE 7, ZAČNEME VÁRIT. PAK JEN DVAKRÁT OTOČÍME 4, AŽ SE DOSYPOU.
3. ZVONEK
4. A) BEZ PRÁCE NEJSOU KOLAČE.
B) KDO JINĚMU JAMU KOPÁ SÁM DO NÍ PADÁ.

Blíží se rok 1997

tak tedy do Nového roku
tak tedy do Nového roku

si přejte co chcete
si přejte co chcete

Máš něco, co bys rád sdělil všem ostatním?
Máš chuť podílet se na přípravě příštího čísla?

*Tak neváhej a dej mi o tom vědět! Třeba již příště
budou všichni Tuláci číst Tvé vyprávění, luštit Tvé hádanky, nebo se smát nad tvými vtipy!
Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví může se objevit na těchto stránkách.*

Světlo Tvým krokům !

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK (Samý stromeček) č.9

Vydán
jako 13. publikace
Oddílového nakladatelství **NAKOLENĚ**
Neprodejný materiál
pro potřebu členů a přátel oddílu
TULÁCI
prosinec 1996, vydání prvé
Na přípravě tohoto čísla se podíleli:

Wendy:
Báseň Nespoutaný
Ilustrace na str.: 8, 18, 20
Solárka:
Slova z knížek (smrkových): výběr příběhu
Monty:
(Lesní) Hádanky pro chytré hlavinky: č. 3 a 4
Účastníci listopadových schůzek:

Jde o kořínky...
Jsi vedle jak ta jedle, aneb pravda nebo lež ?
Honza:
Šumění borových lesů: Úlet nebo nutnost
Výběr testu
Obálka
Grafická úprava
Michal:
Zelená větvička do kroniky
Z mýtiny: Klub byl opět otevřený!
Ostatní nepodepsaný text
Tisk:
DŮM "UM"
Středisko pro volný čas dětí a mládeže
Pod strašnickou vinicí 23, Praha 10
tel.: 02 / 77 34 07, 77 20 81

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):
Michal Vitouš, K dolům 15, Modřany, Praha 4, 143 00
tel.d.: 02/402 64 76, tel.z.: 02/61 306 378
Internet : <http://gama.fsv.cvut.cz/~koukl/tulaci.html>, **e-mail :** koukl@panurgos.fsv.cvut.cz